

Citta

Stadsmagazine bij
GAZET VAN ANTWERPEN

Zaterdag 28 september 2013 · N° 59

Eilandfestival
gaat op zoek
naar geluk

Persoonlijk
Antwerpen
met Manou
Kersting

Peter
Hernou
proeft en
vergelijkt
fairtradekoffie

De erfenis van

Wannes

Groot
Liedboek
bundelt
oeuvre

A close-up portrait of Wannes Van de Velde, a man with long dark hair and a grey beard, looking slightly to the right. The background is dark with out-of-focus yellow lights.

Op 10 november 2008 stierf
Wannes Van de Velde. Nu, vijf jaar
later, komt zijn Groot Liedboek uit,
de muzikale erfenis van de grootste
Antwerpse zanger ooit.

Citta wandelt met zijn biograaf
Dree Peremans doorheen de
binnenstad waaruit Wannes zo
veel inspiratie putte.

Tekst:

Wim Daenineck

Foto's:

Frederik Beyens,

Ludo Mariën,

Bert Hulsemans,

GVA-Archief,

Letterenhuis

Antwerpen

Coverfoto:

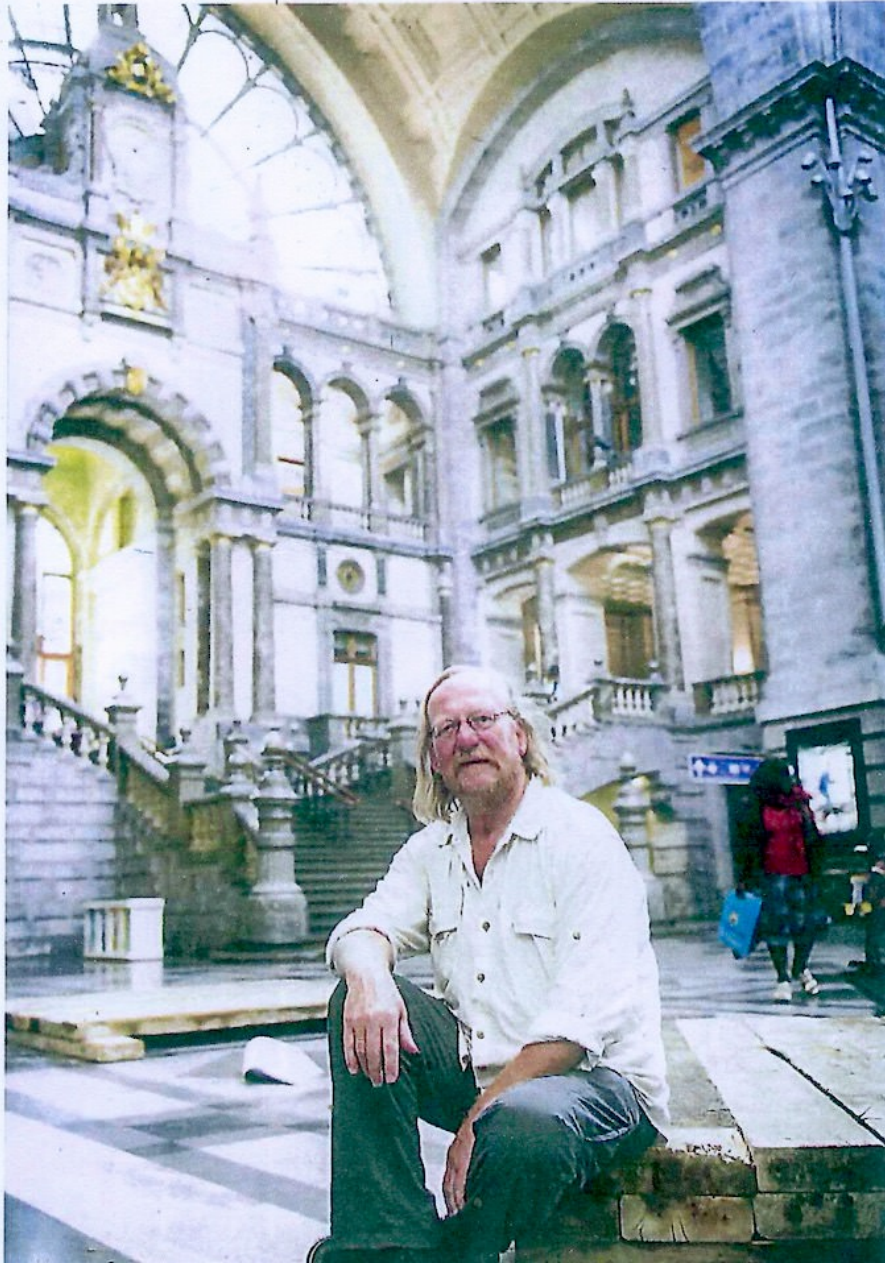
Reporters

“Wannes bevrijdde
ons van het verleden”

Wannes bezong de hele wereld en de hele wereld zat in zijn liedjes. Geen betere plek dus om zijn vriend en biograaf Dree Peremans te ontmoeten dan hier, in de schaduw van het Centraal Station, waar reizigers uit alle windstreken elkaar vinden in het hart van de stad. Het laatste station ter wereld lost een kleurrijke stoet die via het Astridplein uitwaaiert, om te verdwijnen in de diepte van de stad. En, wie weet, deze nacht in haar straten te verdwalen. Maandag 7 oktober stelt Dree Peremans samen met muzikanten Marc Hauman, Bernard Van Lent, Jan De Smet, Koen De Cauter en Walter Poppeliers het *Groot Liedboek* van Wannes voor in De Roma. Een bundeling van alle liederen die de in 2008 overleden zanger heeft geschreven, van de eerste vinylplaat uit 1966 tot de laatste cd uit 2006. Op die laatste, het bijna testamentaire *In de maat van de seizoenen*, staat onder meer *La dernière gare du monde*. Daar begint ook onze tocht door het Antwerpen van Wim 'Wannes' Van de Velde.

*C'est la dernière gare du monde,
ah, mon vieux, c'est une merveille.
'k Heb dat zelf niet gevonden,*

Dree Peremans
in het Centraal
Station, 'La
dernière gare
du monde.'

*'t was ne Waal die'n het me zei.
't Is in 't Vlaams niet te vertalen,
't is perfect, ik laat het staan.
C'est la dernière gare du monde
aan het einde van de baan
(Uit: *La dernière gare du monde*, 2006)*

"Het was de Waalse zanger André Bialek die Wannes het idee voor dit nummer over 'de Middenstatie' bezorgde", vertelt Dree Peremans. "Van Bialek bewerkte hij ook het mooie nummer *Groenendael*. André doet al twintig jaar vrijwel niets meer. Hij keerde zich gedegouteerd af van wat hij 'de muziekmafia' noemt en werd copywriter. Ze wilden samen nog wel iets opnemen, maar dat is er niet meer van gekomen."

Vlaamse, Italiaanse, Griekse, Ierse volksmuziek, flamenco, fado, jazz, blues, alle klanken van de wereld verenigen zich in de liedjes van de grootste Antwerpse zanger ooit. Maar vreemd genoeg ging die zelf bitter weinig op reis. "Hij legde nooit grote afstanden af", vertelt Dree Peremans. "Hij is uiteraard in Spanje geweest, onder meer om in Xeres de la Frontera bij een instrumentenbouwer zijn flamencogitaar te kopen. Van die trip heb ik nog een unieke foto van Wannes in zwembroek. Het moet zowat het enige beeld zijn waarop er meer naakt vel te zien is dan een onderarm en een hand", lacht hij. "Met *Mistero Buffo* van de Internationale Nieuwe Scene trok hij door Europa. Onder meer naar Duitsland, waar hij Christa, zijn derde vrouw leerde kennen. Zelf ging ik met hem naar Berlijn en naar Warschau. Maar hij reisde vooral veel in België, naar Charleroi, Luik, Hasselt, Gent, Leuven... Gewoon om er een keer geweest te zijn. Alleen in Gent kwam hij vaker. Daar had hij zijn pied-à-terre. Zijn vriend Wem Cornelissen had er een huis, maar aangezien die de helft van het jaar bij zijn vrouw in Boedapest woonde, kon Wannes er logeren. Op het einde van zijn leven, toen Antwerpen op politiek vlak almaar don-

Wie is Dree Peremans?

Dree Peremans (64) werkt aan een biografie van Wannes Van de Velde die in 2015 klaar moet zijn. Als eminent folkkenner zet hij zelf zijn eerste stappen in de muziek als medeoprichter van de folkgroep De Vlier in 1967. Nog geen twintig is hij, wanneer hij als presentator en regisseur aan de slag gaat bij Omroep Brabant van de toenmalige BRT, nu VRT. Als producer verkast hij naar Radio 1, onder meer voor het programma *Het Vermoeden* met Betty Melaerts. Later tekent hij voor een aantal eigen programma's, zoals *Het einde van de wereld*. Daar puurt hij ook een aantal boeken uit, zoals de driedelige *Encyclopedia Patagonica*.

Hij is de bezieler van een drietal suites, waaronder de Islandsuite, waarvoor hij samenwerkt met Wannes Van de Velde. Hij werkt ook als producer voor een aantal platen van Wannes, net als voor Kadril, Marc Haumans en Dirk Van Esbroeck, wiens biografie hij in 2010 uitgeeft.

25 mei 1968. Wannes doet met zijn doedelzak de laatste buurtspoorwegtram van de provincie uitgeleide.

kerder kleurde, heeft hij overwogen om in Gent te gaan wonen. Maar ook dat is er nooit van gekomen."

In Antwerpen zelf is Wannes ettelijke keren verhuisd. "Het was niet bij te houden. Tot hij in de Antoon van Dyckstraat belandde, waar hij de laatste dertig jaar van zijn leven honkvast is gebleven."

Dree Peremans speelde bij folkgroep De Vlier, eind jaren zestig, toen hij via het radioprogramma *De charme van het chanson* Wannes voor het eerst hoorde. "Ik was zeventien of achttien en dacht alleen maar: 'Zo moet het dus'. Het was nieuw en tegelijkertijd met zo veel respect voor traditie. Wannes deed wat wij allemaal wel wilden, maar niet konden; eigen teksten in de eigen taal over hedendaagse thema's, maar zonder bittere protestsongs te zijn."

"Op mijn twintig ben ik dan zelf voor radio beginnen te werken en heb ik hem persoonlijk leren kennen. Samen de hort opgegaan, samen op reis geweest, producties opgezet, een paar van zijn platen geproduceert, veel gepraat en vooral veel geluisterd. Hij was een enorm belegen man, met een fenomenaal geheugen. Als hij ging optreden, was ik vaak zijn chauffeur en zaten we uren samen in de wagen. Hij wist alles over bijna alles: Wannespedia. Hij was bijvoorbeeld nog nooit in Warschau geweest, maar toen we er samen waren vertelde hij honderduit over de stad, haar geschiedenis, de musea en gebouwen. Zijn accordeonist Bernard Van Lent zei me ooit: 'Wannes is mijn universiteit geweest.'"

*Tussen de duiven van 't Groenkerkhof,
onbeweeglijk in de wind,
staat er nen bronzen man
met ouwerwetse kleren.*

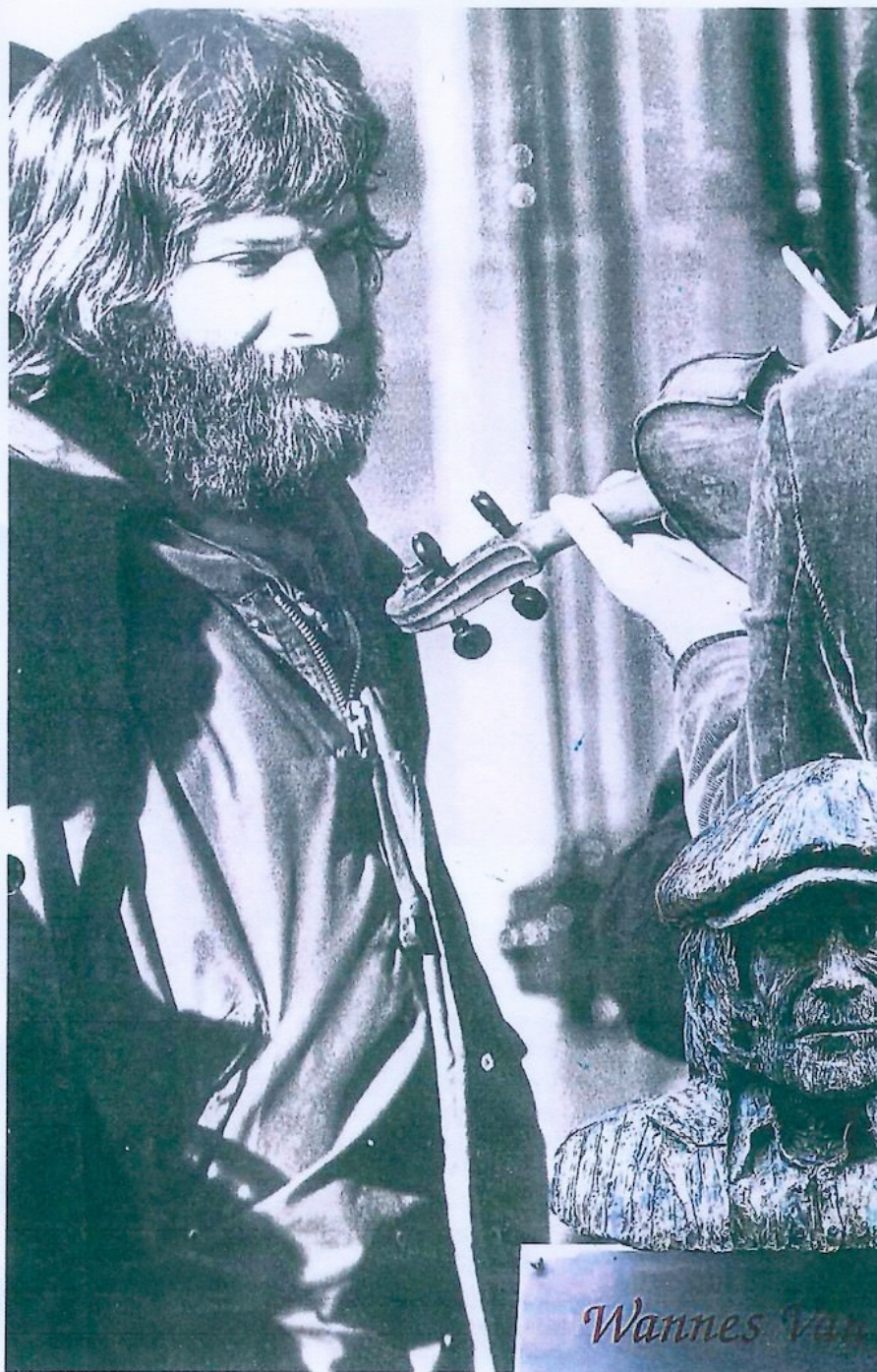
*Naar mijn gevoel staat 'm al eeuwenlang
te luisteren naar de klokken,
naar de klank van zilvervlokken,
op ne godvergeten dag wel twellefkeren.*
(Uit: *Tussen de duiven van 't Groenkerkhof*, 1978)

"Zijn actieradius was de stad binnen de Leien", zegt Dree Peremans. "Daar haalde hij zijn inspiratie." Een stukje van die inspiratie lijkt alvast verdwenen. Op de Groenplaats, driehonderd jaar lang het Antwerps kerkhof en misschien daarom nog steeds een doods plein, is geen duif te bekennen. Nochtans haalde Wannes hier de mosterd voor *Tussen de duiven van 't Groenkerkhof*. "Zijn de duiven weg?", vraagt Dree Peremans zich al lachend af. "Allemaal in de potten van de restaurants verdwenen?"

De foto van een van zijn eerste vinylplaten, Wannes en zijn muzikanten op een bank, is hier genomen. En de 'bronzen man', Pieter Paul Rubens, heeft hij met liefde bezongen als een van de ambassadeurs van zijn stad. "Weet je dat we ooit geprobeerd hebben om Wannes zelf te laten uitroepen tot Vlaams cultureel ambassadeur?", zegt Dree Peremans. "Achter zijn rug om hebben we daar stevig voor gelobbyd. Als iemand die titel verdiende, dan was hij het wel. Maar de kabinetschef van toenmalig minister van Cultuur Bert Anciaux zei toen vlakaf: 'Dat gaat niet door. Als hij wat minder Belgisch zou zijn en wat meer Vlaams, ja, dan zou het misschien lukken.' Dat heb ik hem nooit durven zeggen. Hij gruwde van dat soort kleingeestigheid."

*Tussen zonnen, tussen manen
is de zwerver op reis.
Altijd zoekt 'm andere banen
langs de grens van 't paradijs.
Altijd zoekt 'm andere banen
langs de grens van 't paradijs.*
(Uit: *De zwerver*, 1995)

We moeten kiezen. Gaan we rechts, richting Melkmarkt en café De Muze, waar het feest voor zijn eerste huwelijk werd gehouden? Of gaan we links, richting Hoogstraat en café Het Half Souke, een paar gevels voorbij het huis waar zijn moeder woonde en waar Wannes een tijdje

“Wannes zat constant in zichzelf te peuteren”

op de mansarde woonde. Is dat dé mansarde, die hij zo treffend bezong? Volgens sommige bronnen wel, maar Dree Peremans twijfelt. “Ik denk dat *Mijn mansarde* slaat op de kamers boven het toenmalige Pannenhuis op het Consciencepleintje, waar hij ook een tijdje gewoond heeft. Maar zeker ben ik niet.”

We kiezen links. Op de zijgevel van Het Half Souke staan huizenhoog, maar door de meeste voorbijgangers straal genegeerd, de strofen van *De zwerver*, waarin Van de Velde zo treffend de menselijke zoektocht naar het ongrijpbare van kennis en geluk beschrijft. “Typisch Wannes”, zegt Dree Peremans. “Hij vond dat nummer oorspronkelijk niet goed genoeg om op plaat te zetten. En uiteindelijk werd het een van zijn meest bekende liederen.”

Het interieur van Het Half Souke is de voorbije tachtig jaar geen spat veranderd. Het exterieur van het vermoeid model achter de toog ook niet, zo lijkt het wel. Dree bestelt een Tripel van Westmalle. “Ne kouwe of van ‘t schap?” “Als ik mag kiezen, graag van ‘t schap.” “Ja, daarom vraag ik het ook, hé.” Voor sommige mensen is het leven geen lolletje.

We nemen deemoedig plaats op de houten stoelen, gevormd naar het zitvlak van de honderden artiesten die hier de maatschappij fileerden bij donker bier en oude jenever. “Wannes’ moeder woonde net over galerij De Zwarte Panter. Hij woonde boven en sneed er de poppen voor zijn ‘Poesjenellentejater’. Zijn moeder was naaister

en maakte de kostuums. Die poppen zijn nu her en der verspreid. Ik hoop dat iemand er ooit in slaagt om heel die collectie weer bij elkaar te krijgen. Hij noemde zijn ‘poesje’ soms al lachend Mistero Puppo. Zoals hij Arturo Corso (*de regisseur van Dario Fo’s Mistero Buffo, red.*) ook wel Arturo Porscho noemde, omdat die met zo’n klein Porscheke rondreed.”

Was Wannes Van de Velde een aangename man? Het antwoord laat even op zich wachten. “Jawel. Maar hij had, zoals elke mens, ook zijn donkere kantjes. Hij was enig kind. Een moederskindje en dus een beetje een verwend jongetje. Soms was het best een moeilijke mens. Hyper-perfectionistisch in zijn werk. Dat was niet altijd even makkelijk voor zijn omgeving. Hij zat ook constant in zichzelf te peuteren. Hij kon je op straat zo voorbijlo-

Wannes Van de Velde
Ereburger Klein Antwerpen

Wijkver. Klein Antwerpen - Elcker-Ik - Michael Bracke Beeldh.

Twee beelden uit de late jaren zestig. De doedelzak leerde Wannes kennen in Roeselare, op het einde van WO II. De gedenkplaat hangt in de Breughelstraat, in de wijk waar hij dertig jaar lang heeft gewoond.

pen, dan zag of hoorde hij niets. En als het gesprek hem niet aanstond, kon hij gewoon van tafel opstappen, zijn jas aantrekken en pet opzetten, en wég was hij. Zonder boe of bah. Maar tegelijkertijd was het een man met een enorm groot sociaal gevoel.”

Dat engagement vertaalde hij in zijn teksten, resulteerde onder meer in zijn samenwerking met de Internationale Nieuwe Scene, maar daar bleef het bij. De ‘zanger was een groep’, geen politieke partij. “Oei, nee! Op een lijst staan? Zou hij nooit gedaan hebben. Hij was zeer close met Louis-Paul Boon, die trouwens een tekst schreef op een van zijn eerste platenhoezen en waarvoor hij een zeer groot respect had, maar hij heeft nooit begrepen waarom Boon op een lijst was gaan staan.”

Zoals wel meer exponenten van de linkerkant in de jaren zestig, was een tikje paranoia Wannes niet vreemd, zo blijkt. “Hij had geen telefoon. Hij vertrouwde het gewoon niet. Hij zei: ‘Ze weten al genoeg van je.’ En dus moest ik een telegram sturen wanneer ik hem nodig had: ‘Bel me’. Toen De Post dat afschafte en nog alleen rouwtelegrams en gelukwensen verstuurde, haalde hij dan toch een telefoon in huis. Maar die trok hij dan uit en vergat hem weer in te steken. Zijn weduwe heeft dat ook, trouwens. Ze heeft wel een gsm, maar haar batterij is al twee jaar plat.”

Buiten stromen de toeristen van centrum naar zuid, binnen passeren Wannes’ vele talenten de revue. Dree Peremans: “Auteur, vertaler, muzikant, decorbouwer; weinigen weten wat hij achter de schermen van het theater allemaal heeft gedaan. Als de flamencospeler ‘El niño de San Andres’, het jongetje van Sint-Andries, nam hij trouwens een 45-toerenplaatje op, waarvan ik onlangs nog een nooit gedraaid exemplaar heb gekregen. Zijn jazzy uitstapjes in achterafzaaltjes, waarvan ik opnames heb van een vijftiental nummers. Zijn werk als studiomuzikant, onder meer voor Hugo Raspoet. En nooit of nooit heeft hij daarbij ook maar één keer toegevingen gedaan aan smaak. Ook niet toen hij op vraag van Hans de Booij met hem *De lichtjes van de Schelde* opnam. Hij voegde er een dimensie aan toe die de versie van Bobbejaan Schoepen niet had. Het heeft zijn naambekendheid even een boost gegeven, maar voor zijn carrière heeft het niets gedaan. Het *Tien om te Zien*-publiek was niet geïnteresseerd in wat hij deed.”

Vond hij dat belangrijk, erkenning? Het antwoord is, zoals wel vaker bij Wannes Van de Velde, dubbel. “Erkenning is ook recuperatie, hé. Dat wou hij te allen prijze vermijden. Het nummer *Pieter Brueghel in Brussel* bijvoorbeeld schreef hij nadat hij in een café grof behandeld werd door een ober, omdat hij Nederlands sprak. Maar toen het werd gerecupereerd door de flaminganten, heeft hij een andere laatste strofe geschreven.”

*En daarop stond geschilderd
ne Vlaming in 't gevang
't gevang van zijn complexen,
de sleutel ligt er bij aan zijn zij,
doet open, maakt 'm vrij.*

Latere versie laatste strofe:
*En daarop stond geschilderd
ne Vlaming in de val,
de val van zijn complexen;
fanatisme staat erbij, aan zijn zij,
zo geraakt 'm nooit niet vrij.*
(Uit: *Pieter Brueghel in Brussel*, 1969)

“Maar tegelijkertijd was hij misnoegd dat hij die erkenning niet kreeg”, gaat Dree Peremans voort. “Hij was dan ook heel blij met de Arkprijs van het Vrije Woord, omdat

Dree Peremans aan het geboortehuis van Wannes in de Zirkstraat. Achter hem de kelders waar het gezin voor de V-bommen schuilde.

Wannes (uiterst rechts) met de cast van *Mistero Buffo* (Internationale Nieuwe Scene) in 1974. Als derde van links herkent u een jonge Jan Declair.

Onderaan: Dree Peremans in de Hoogstraat, voor café Het Half Souke en met op de zijgevel de tekst van het lied *De zwerver*.

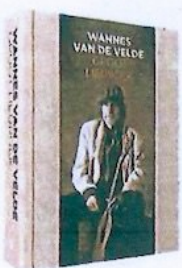
die voor iets staat waarin hij ook sterk geloofde.”
 “Of hij ijdel was? Jazeker, zoals alle artiesten dat zijn. Hij wilde altijd de beste zijn. Als hij samen met anderen speelde, was hij ook altijd beter dan wanneer hij alleen optrad. En hij stond altijd iets meer vooraan op het podium dan de anderen. We noemden dat de psychologische centimeter. Al moest hij daarvoor bijna van het podium afdonderen, hij schoof zijn micro altijd iétsje naar voor. We spraken daar nooit over. Maar hij wist dat wij het wisten.”

In de Breughelstraat in de wijk Klein-Antwerpen, waar hij het grootste deel van zijn volwassen leven sleet, hangt een buste met een gedenkplaat, onthuld enkele maanden voor zijn dood. Diezelfde buurtbewoners maakten te zijner ere de reus Wannes. Er zijn nog altijd plannen om op het ‘pleintje van de verdraagzaamheid’, een kruispunt van straten in dezelfde wijk, een standbeeld op te richten. “Maar zijn weduwe wil dat niet”, zegt Dree Peremans. “En ik denk ook niet dat hij het zelf zou hebben gewild.”

*’t Is niet alleen de Reep,
 maar heel ons schoon’ sinjorenstad
 van hier tot Sint-Andries,
 die wordt gedaan om zeep,
 ze zeggen voor de zuiverheid;
 toeristen zijn gauw vies.
 Maar ik sta somwijlen paf;
 schoon’ dingetjes breken z’af
 (Uit: *Lied van de Neus*, 1966)*

We gaan terug in de tijd, richting oude binnenstad, naar het geboortehuis van Wannes in de Zirkstraat, midden in de oude rosse buurt. Aan de rand daarvan verzezen in de jaren zestig en zeventig appartementsblokken die door eermalig stadsgids George Van Cauwenbergh zo treffend ‘Legoland’ werden gedoopt. Het *Lied van de Neus* en het *Lied van Lange Wapper*, beide geschreven op zijn mansarde boven het Pannenhuis, vertolken Wannes’ gruwel voor het verlies van Antwerpens oudste straten, toen bestuurders en betonboeren hand in hand een hele wijk platgooiden. “Wannes had een haat-liefdeverhouding met zijn stad”, knikt Dree Peremans. “Hij was

enorm aangegrepen door die kaalslag. En niet alleen vanuit historisch perspectief. Het was ook een stuk van zijn verleden dat verloren ging. Hier speelde hij als kleine jongen aan de kaaïen, die toen nog vol hoerenkoten stonden. Samen met zijn vriendjes liepen ze die bordelen in en uit en kregen ze snoep van de prostituees.” In de Zirkstraat, recht over de Stoelstraat en pal naast het fantastische winkeltje El Valenciano, is een binnenpleintje. Als het niet tjokvol door elkaar tetterende toeristen staat, waan je je zo in het Antwerpen van net voor de Tweede Wereldoorlog. “Daar is hij geboren”, wijst Dree Peremans naar de kleine ramen boven. “En hier”, wijst hij het smalle keldergat aan, “verschuilt de familie zich voor het oorlogsgeweld. Hier was toen al een zaak met Spaanse goederen, en de kelders lagen vol met vaten sherry. ‘Dat is de geur van mijn kinderjaren’, ver-

INFO:
 Groot Liedboek
 - Wannes Van de
 Velde, Van Hale-
 wyck, 34,95 euro.

Boekvoorstelling op 7/10 in De Roma, Dree Peremans, Marc Hauman en Bernard Van Lent stellen het *Groot Liedboek* van Wannes voor en worden daarbij geholpen door o.m. Hans Mortelmans, Koen De Caeter en Jan De Smet. Tickets 14-16 euro. www.deroma.be

telde Wannes. Hij dronk ook vaak een droge sherry. Dat was dan voor de stem, versta je. En wittekes dronk hij ook. Dat was dan voor de kou.”

Op het einde van de oorlog, toen de V-bommen dood en verderf zaaiden in Antwerpen, trokken Wannes en zijn moeder een tijdje naar Roeselare. “Dat was een belegerde stad”, vertelt Dree Peremans. Wannes heeft er Canadezen ontmoet en ook Schotten. Het is daar dat hij voor het eerst doedelzak hoorde spelen en meteen geïntrigeerd geraakte door het geluid.” Bij hun terugkeer troffen moeder en zoon een ander Antwerpen aan. “Niet zozeer door de schade die de V-bommen hadden aangericht. Tussen de mensen was er wat veranderd. Er was wantrouwen gegroeid, en angst. De onderliggende verhoudingen waren scheefgetrokken. Zijn militant antimilitarisme is in die periode ontstaan. Maar het is vooral gegroeid tijdens zijn legerperiode. Daar heeft hij een enorme klap gekregen. Vijftien maanden vol vernederingen, woede, twijfel. Schilder worden was zijn jongensdroom geweest. Daarvoor was hij ook naar de Academie gegaan. En hij was een veelbelovend schilder toen hij in 1958 naar het leger moest, maar heeft na zijn legerdienst nooit meer kunnen schilderen. Die periode heeft zijn verdere leven in hoge mate bepaald. Zijn walging voor haat, geweld, gezag, uniformen, wapens, het heeft hem nooit meer losgelaten.”

Terug naar het heden, naar het rumoer van de Grote Markt. Op de hoek van de Wisselstraat en de Oude Beurs houden we nog even halt. “Hier was café Cécil. Toen ik

hier een jaar geleden was, stond de naam nog op de gevel. Nu is die blijkbaar overschilderd. Hierboven woonden ze. Zijn vader, die bij General Motors werkte, zong er aan de toeg het socialistische repertoire.” En tot verbazing van een paar voorbijgangers barst Dree Peremans los in “het was werkstaking in één der kolenmij-hijnen!” Het lied lijkt zo weggelopen uit *Mistero Buffo*. Wannes' samenwerking met de Internationale Nieuwe Scene is een van de hoogtepunten uit zijn carrière. Maar ook een absoluut dieptepunt. “In Montpellier, midden in een theatertournee, is hij toen compleet gecrasht en geraakte hij in een zware depressie. Overspannen. Op. Doodmoed. Hij liet zijn orkestleden gaan, zei hen: ‘Ik heb jullie toch niets meer te bieden’. Een van zijn bitterste verzen - ‘mijn hart heb ik gesloten en mijn ziel heb ik vermoësd’ - heeft hij geschreven toen hij terugkeek op die periode.” Wannes Van de Velde kwam zijn depressie te boven, startte met een nieuwe bezetting, speelde nu ook zelf gitaar, terwijl hij die daarvoor reserveerde voor de flamenco. Hij kreeg een nieuwe opdoffer toen Walter Heynen, fluitist van het eerste uur en de man die zijn sound bepaalde, in 1995 plots overleed. En dan werd er in 2000 lymfatische leukemie bij hem vastgesteld. “Toen hij de eerste keer ziek werd, waren er maar weinig mensen die dat wisten”, vertelt Dree Peremans. “Zelfs zijn moeder mocht het niet weten. Door de chemotherapie viel al zijn haar uit. Hij droeg dan een pruik, wat zijn moeder zeker moet hebben opgemerkt. Maar er werd niet over gepraat.”

Since 1909
MARTIN'S
THE FAMOUS PALE ALE SINCE 1909

— anthonymartin.be — martinsbeers.be —
Bier met liefde gebrouwen, drink je met verstand

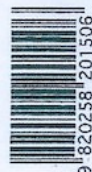

-1.50€

bij aankoop van 1x4-pack 33 cl
Martin's Pale Ale
of **Martin's IPA**

Bericht aan de HH. Handelaars: De n.v. JOHN MARTIN p/a HighCo DATA Benelux nv, Kruiskouter 1 - 1730 Asse, verbindt zich ertoe de toegenarde van deze bon, BTW inbegrepen, terug te betalen voor zover aan de voorwaarden van het aanbod werd voldaan. De terugbetaling kan geweigerd worden bij onvoldoende aankoopbewijzen. Niet cumuleerbaar met andere promoties. Geldig tot 31/12/2013. Enkel geldig in de Belgische supermarkten.

Code : CITTA

Geniet van een korting van 20% op
www.finestshop.be
en gebruik het paswoord «Martin»
(Geldig t.e.m. 31/12/2013).

Tweeduizend mensen namen op 23 november 2008 afscheid van Wannes in De Roma, waarna hij in Intieme kring werd begraven.

*Hier is hem terug, hier is hem terug
met zijne moed en zijn twee handen,
hier is hem terug, hier is de zanger
met zijn stem en zijn verhaal;
ne muzikalen Don Quichot der lage landen,
op zijnen doortocht langs de wegen van de taal.*
(Uit: *Hier is hem terug*, 2006)

Wannes Van de Velde herstelde van zijn zware ziekte. Trok de boer op met bluesmens Roland Van Campenhout. Liep weer, de handen in de zakken, de pet diep over het voorhoofd, door zijn stad. Maakte een prachtige cd. En werd opnieuw ziek.

“In juni van 2008 heb ik hem nog bezocht”, zegt Dree Peremans. “Hij wou zich aan niemand tonen. Hij sloot zich op. Maar omdat ik van ver kwam, ik woonde toen al een paar jaar in Frankrijk, mocht ik hem nog wel even zien. Hij vertelde dat hij een beenmergtransplantatie zou krijgen, waar hij veel van verwachtte. Maar ze sloeg niet aan.”

Wannes Van de Velde stierf op 10 november 2008 in het Stuivenbergziekenhuis. Zijn vrienden kwamen samen, wilden zijn culturele erfenis bewaren. “Mijn voorstel was een groot liedboek, zoals dat in de negentiende eeuw werd uitgegeven. Partituren, uitgeschreven door Bernard Van Lent, met de eerste strofe in de muziek en daarnaast de teksten, zodat deze en volgende generaties zijn nummers kunnen blijven zingen. Het werden in totaal 248 liederen; alles wat op plaat en cd staat, *Mistero Buffo*, liederen uit de drie suites waar we samen aan hebben gewerkt en dertig nummers uit de VRT-archieven die nog nooit zijn uitgegeven.”

Biografie

Ondertussen werkt Dree Peremans ook aan de biografie van Wannes Van de Velde, die in 2015 bij EPO zal worden uitgegeven. En hij heeft nog andere plannen. “Ik zou graag een mooie cd-box maken van al die nummers, inclusief het onuitgegeven materiaal, als aanvulling op het *Groot Liedboek*. Daarnaast bestaan er ook nog een twintigtal teksten zonder muziek, die ik graag door andere artiesten zou laten schrijven en spelen. Mensen als Jan De Smet, Koen De Caeter, Hans Mortelmans en Marc Hauman. En ik wil een cd uitgeven met de vijftien jazznummers die ik dankzij een gunstige wind in mijn bezit heb.”

Wat drijft Dree Peremans? Gepensioneerd ambtenaar, mooi huis op een berg in Zuid-Frankrijk, kinderen en kleinkinderen; waarom?

“Waarom? Omdat het moet. Wannes verdient dat. Van alle naoorlogse zangers is hij de grootste. Niet de populairste, wel de grootste. Hij heeft voor een hele generatie de weg geopend naar een genre dat opgesloten zat in een flamingantisch, besmet cocon. Hij heeft een repertoire bevrijd van de vloek van het verleden. En bovenal omdat hij een geniale tekstschrijver en singer-songwriter was. Al mocht je dat woord nooit van hem gebruiken.” ■